

INTRO

Vraag jezelf niet af wat de wereld nodig heeft.

Vraag jezelf liever af waardoor jij echt tot leven komt en wat jou gelukkig maakt en ga dat doen. Want wat de wereld nodig heeft, zijn mensen die tot leven zijn gekomen.

—HOWARD THURMAN

Op een zonnige herfstmiddag, vlak voor mijn vijftwintigste verjaardag, liep ik een grote bank in mijn woonplaats binnen. Ik had op dat moment alles in mijn leven waarvan ik dacht dat het me gelukkig zou maken—de perfecte baan, het perfecte appartement, het perfecte leventje. Mijn kledingkast hing vol indrukwekkende maatpakken en op mijn visitekaartje stond de naam van een prestigieuze organisatie waarmee ik overal waar ik kwam respect afdwong. Ik leek een man die wist wat hij deed, iemand die waarschijnlijk zijn maandsalaris kwam storten.

Maar diep van binnen was ik niet meer gelukkig met het leven dat ik leidde. Het enige doel waarvoor ik leefde was eigenbelang. Hoewel ik het niet liet merken, nam mijn blijdschap elke dag een beetje af. Een onrustig stemmetje in mijn hoofd hield me 's nachts wakker, en vertelde me dat tenzij ik een betekenisvol doel in het leven zou vinden, al dat geld waardeloos was. Het vertelde me dat ik veel meer voldoening zou vinden als ik mijn leven zou vullen met betekenis in plaats van met

inkomen. En dat ik niet langer moest wachten, dit was het perfecte moment om mijn hart te volgen.

Het is merkwaardig hoe je soms een verlangen kan ervaren dat groter is dan jezelf. Zo voelde ik mij die dag. Ik wilde deel zijn van iets dat veel verder reikte dan mijn twee handen en de bezittingen die zij vast konden houden. Ongeacht hoe spannend ik het vond om mijn veilige leven achter me te laten, moest en zou ik weten wat er gebeurde als ik zou uitstappen naar het onontgonnen gebied van ongetemde ambitie en onbegrensde mogelijkheden.

Wat mij het meest beangstigde, was dat ik geen succesvolle ondernemer was, ik had geen bedrijven opgebouwd en verkocht. Ik had geen lange carrière om te bewijzen dat ik zou slagen. Ik had ook geen miljoenen achter de hand, geen financieel vangnet. Ik was een doodgewone jongen met 25 dollar in zijn hand, die wilde bewijzen dat ongeacht leeftijd, status of locatie, elk persoon de capaciteit heeft om de wereld te veranderen. Ik gebruikte dit kleine beetje geld om een nieuwe bankrekening te openen, in de hoop ooit een school te kunnen bouwen. Alles wat er daarna gebeurde, was het gevolg van deze eerste stap. Deze stap in geloof was de echo voor mijn toekomst, en ging over de grenzen van culturen en continenten heen.

Ik heb mezelf daarna in de wereld van onderwijs in ontwikkelingslanden gestort. Ik geloof dat het startpunt van je leven niet zou moeten bepalen waar je leven eindigt. En dat toegang tot kwalitatief goed onderwijs het meest krachtige wapen is om een persoon in staat te stellen zijn of haar leven te veranderen. Het goede nieuws is dat we die mogelijkheid hebben, om elk kind op aarde van kwalitatief goed onderwijs te voorzien. We hoeven niet op zoek naar een fantastische vaccinatie of naar middelen die misschien niet eens bestaan. We hebben op dit moment alles wat we nodig hebben. En toch gaan er 57 miljoen kinderen niet naar school, en zijn er nog eens miljoenen die wel naar school gaan, maar desondanks analfabeet blijven.

Onderwijs is complex en vraagt om innovatieve oplossingen. Er is

geen eenvoudige oplossing om alle kinderen op aarde te voorzien van onderwijs, maar het wereldwijde onderwijsprobleem is wel het meest oplosbare mensenrechten-probleem van onze tijd. De wetenschap dat het opgelost *kan* worden, geeft me hoop en geeft me een doel. Maar niemand kan dit probleem in z'n eentje oplossen. Gezamenlijke inspanning is vereist en we hebben hierin allemaal onze eigen rol te spelen.

Dit verhaal gaat over wat er met je gebeurt als je gelooft dat je boven jezelf uit kunt stijgen en geen overvloed van middelen nodig hebt om een verschil in de wereld te kunnen maken. Dit is een verhaal dat laat zien wat er kan gebeuren als je geïnspireerd wordt en je realiseert dat de beloning voor een betekenisvol leven groots en blijvend is. Het is mijn levensverhaal (hoewel ik op verzoek enkele namen in verhalen heb veranderd), maar het is tegelijkertijd een verhaal dat van iedereen kan zijn.

Elk van de dertig hoofdstukken heeft een levensmotto als titel. Deze motto's waren mijn richtlijnen bij zowel kleine als grote beslissingen. Ze zijn mijn diepste waarheden geworden. Ik heb ze opgeschreven in de hoop dat ze zullen worden doorgegeven, gedeeld en overgenomen, zodat ze ook jou zullen helpen op jouw weg. Elk verhaal staat op zichzelf, maar bij elkaar vormen ze een route, waarvan ik hoop dat het je in staat stelt je eigen dromen waar te maken.

Als een van deze verhalen iets in je losmaakt, volg dan dat rusteloze gevoel, waarvan je verstand misschien zegt dat je het moet negeren, maar waarvan je hart je vertelt dat je het moet najagen. Het grootste verschil tussen de persoon die zijn dromen waarmaakt en de persoon die er alleen maar van droomt, is het besluit om die eerste vonk van motivatie om te zetten in onmiddellijke actie. Zet de eerste, kleine stap, en streef dan naar de voetsporen die je achter wilt laten. Iedere persoon heeft een revolutie in zich. Ik hoop dat dit boek je helpt jouw doorbraak te vinden.

Motto 1

WAAROM NORMAAL ZIJN?

Hoewel we onze plaats aan tafel nooit officieel hadden afgesproken, wisten we allemaal op welke plek we vrijdagavond moesten zitten. Mijn vader zat aan het hoofd, mijn broer en ik aan zijn rechterkant, mijn zus en mijn moeder links van hem. Meestal zaten er nog een paar extra vrienden en familieleden aan tafel. Hoewel de groep aan tafel elke week enigszins verschilde, was de vurigheid van de discussies altijd even fel. En meestal kwam het vuur vooral van het hoofd van de tafel.

Mijn vader stond in mijn woonplaats bekend als een intimiderende man. Hij speelde en coachte bijna elke sport met ongekend fanatisme: basketbal, honkbal, rugby—hij kon het allemaal. Hij vond dat de kinderen in onze buurt *softies* waren en hij zou ervoor zorgen dat ze dat wisten ook: “Wees toch niet zo’n watje!” schreeuwde hij tegen de twaalfjarigen uit mijn basketbalteam. Als hij ons een compliment gaf, was het zorgvuldig overwogen en welgemeend. Hij wilde dat we het verdienden—door mentale strijd en karakter. Hierdoor was hij geliefd en tegelijkertijd

gevreesd. Hij was van de ouderwetse stempel, zeer gedisciplineerd, en hij liet dat merken ook.

Toen mijn broers, zus en ik ouder werden, begon hij codetaal te gebruiken om aan te geven dat we op het punt stonden een grens over te gaan. Hij gebruikte die codewoorden tijdens gesprekken, aan tafel of in het openbaar, om aan te geven: “Dit is je laatste waarschuwing, probeer dit niet nog een keer.” Mijn oudere broer Scott is een typisch oudste kind; hij hield ervan de autoriteit van mijn vader te testen. Zijn codewoord was Cream. Dat van mij was Ice en dat van mijn jongere zusje Lisa was Sundae. Als we ons alledrie misdroegen en op het punt stonden een pak slaag te krijgen, hoefde mijn vader alleen maar “Ice Cream Sundae!” te roepen en we zouden onmiddellijk stoppen. Maar als ik er nu op terugkijk, zal heel hard “Ice Cream Sundae!” roepen mijn vader weinig geholpen hebben om van zijn imago van “de enge vader” af te komen.

Maar zelfs toen wisten we dat zijn bijzondere temperament en strikte discipline uitingen van liefde waren. Hij wilde het beste in ons naar boven halen—en dat is hem gelukt. Er is geen coach die me meer vooruit geholpen heeft. Hij liet me met hoge koorts drie wedstrijden spelen op de finaledag van de State Championships voor veertienjarigen, omdat hij wist hoe graag ik het toernooi wilde winnen. Hij zette pionnen voor me klaar in de kelder, zodat ik na etenstijd in het donker kon oefenen met dribbelen. Maar het resultaat mocht er zijn. En als ik bedenk wat ons het meest motiveerde, is het mijn vaders aanmoediging geweest om ons altijd van anderen te onderscheiden. Hij hield ervan om ons eraan te herinneren: “Brauns zijn anders.”

Wij wisten dat sommige ouders hun kinderen beloonden voor het halen van goede cijfers. Dat kon oplopen tot \$100 voor een 10, \$75 voor een 8, \$50 voor een 6, enzovoorts. Toen ik mijn ouders vroeg om een

beloning voor mijn academische prestaties, werd mijn verzoek direct afgewezen.

“Paul Mazza heeft honderdvijftig dollar voor zijn goede cijfers gekregen. Kan ik ook wat krijgen?” vroeg ik.

“Brauns zijn anders, jij hebt onze waardering,” was hun antwoord.

Tijdens Chanoeka kregen wij op maar vier van de acht avonden een cadeautje. De andere vier avonden moesten wij een goed doel kiezen, waar mijn ouders namens ons aan doneerden. Toen we vroegen waarom de helft van onze Chanoeka-cadeautjes donaties waren in plaats van cadeautjes voor onszelf, antwoordden mijn ouders simpelweg: “Omdat Brauns anders zijn.”

De meeste van onze vrienden hadden supersonisch speelgoed en allerlei videogames, maar ons werd opgedragen boeken te lezen en buiten te spelen. Al onze smeekbedes en argumenten ten spijt, het antwoord was altijd hetzelfde: “Brauns zijn anders.” Mijn vader vond ons niet beter dan de rest, maar hij wilde wel dat we onszelf met een hogere maatstaf maten.

Deze uitdrukking werd niet alleen gebruikt om de bijzondere opvoedingstechniek van mijn ouders te rechtvaardigen, maar ook om ons te complimenteren als we moed hadden getoond een weg te bewandelen die niet iedereen durfde te gaan. Als we opkwamen voor een klasgenoot die werd gepest, juichten ze ons toe door te zeggen: “Weet je waarom je dat deed? Omdat Brauns anders zijn.” Kinderen willen niets liever dan de goedkeuring van hun ouders, en al snel ontwikkelden wij een gedrevenheid om de door hen gevormde idealen na te jagen.

Als we ‘s avonds de deur uit gingen, riep mijn vader ons altijd na: “Onthoud Pa’s Regels.” Pa’s Regels betekende zoiets als: “Doe niets wat je ook niet zou doen als pa erbij was. Maak je keuzes alsof pa naast je staat.”

Deze hoge verwachtingen werden de pijlers van onze normen en waarden, ze gaven richting aan de keuzes die we maakten. Ze fungeerden als constante herinnering dat, om iets buitengewoons te kunnen